

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

18. října 2007 *

Ve věci C-19/05,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES,
podaná dne 14. ledna 2005,

Komise Evropských společenství, zastoupená N. Rasmussenem, G. Wilmsem
a H.-P. Hartvigem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Dánskému království, zastoupenému J. Moldem, jako zmocněncem, s adresou pro
účely doručování v Lucemburku,

žalovanému,

* Jednací jazyk: dánština.

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas, předseda senátu, J. N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, P. Lindh (zpravodaj) a A. Arabadžev, soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 10. července 2007,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svou žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Dánské království tím, že neposkytlo Komisi vlastní zdroje ve výši 18 687 475 DKK zvýšené o úroky z prodlení počítané ode dne 27. července 2000, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z práva Společenství, zejména z článku 10 ES a z článků 2 a 8 rozhodnutí Rady 94/728/ES, Euratom ze dne 31. října 1994 o systému vlastních zdrojů Evropských společenství (Úř. věst. L 293, s. 9).

Právní rámec

Systém vlastních zdrojů

- ² Z článku 2 odst. 1 rozhodnutí 94/728, které nahradilo rozhodnutí Rady 88/376/EHS, Euratom ze dne 24. června 1988 o systému vlastních zdrojů Společenství (Úř. věst. L 185, s. 24; Zvl. vyd. 01/01, s. 176) vyplývá, že vlastní zdroje zahrnuté do rozpočtu Společenství tvoří zejména:

- takzvané „tradiční“ zdroje [čl. 2 odst. 1 písm. a) a b)]:
 - dávky, premie, doplňkové nebo vyrovnávací částky, dodatečné částky nebo položky a jiné poplatky, které vyměřily nebo vyměří orgány Společenství v obchodu s třetími zeměmi v rámci společné zemědělské politiky;
 - cla podle Společného celního sazebníku a jiná cla, která vyměřily nebo vyměří orgány Společenství v obchodu s třetími zeměmi;
- takzvaný zdroj „daň z přidané hodnoty“ [čl. 2 odst. 1 písm. c)], plynoucí z uplatnění jednotné sazby platné pro všechny členské státy na vyměřovací základ daně z přidané hodnoty;

- takzvaný zdroj „hrubý národní produkt“ nebo „doplňkový“ [čl. 2 odst. 1 písm. d)], plynoucí z uplatnění sazby, která bude určena v rámci jednání o rozpočtu s ohledem na součet všech ostatních příjmů, na celkový hrubý národní produkt všech členských států.

3 Článek 8 rozhodnutí 94/728 stanoví:

„1. Vlastní zdroje Společenství uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) vybírají členské státy podle vnitrostátních právních a správních předpisů, které budou případně upraveny, aby odpovídaly pravidlům Společenství. Komise v pravidelných odstupech zkoumá vnitrostátní předpisy, které jí sdělí členské státy, předloží členským státům úpravy, které považuje za nutné k zajištění toho, aby dosáhly souladu s pravidly Společenství, a podává zprávy rozpočtovému orgánu. Členské státy poskytují Komisi zdroje podle čl. 2 odst. 1 písm. a) až d).

2. [...] Rada jednomyslně na návrh Komise a po konzultaci Evropského parlamentu přijme předpisy nezbytné k provedení tohoto rozhodnutí, jakož i předpisy o kontrole vybírání příjmů uvedených v člancích 2 a 5 a předpisy o tom, jak a kdy mají být poskytovány Komisi.“

- 4 Ustanovení, na která odkazuje čl. 8 odst. 2 rozhodnutí 94/728, byla uvedena v nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 ze dne 29. května 1989, kterým se

provádí rozhodnutí 88/376 (Úř. věst. L 155, s. 1), ve znění nařízení Rady (Euratom, ES) č. 1355/96 ze dne 8. července 1996 (Úř. věst. L 175, s. 3, dále jen „nařízení č. 1552/89“), které vstoupilo v platnost dne 14. července 1996.

- 5 Druhý bod odůvodnění nařízení č. 1552/89 uvádí, že „Společenství musí mít vlastní zdroje uvedené v článku 2 rozhodnutí 88/376 [...] dostupné za co nejlepších podmínek a k tomu účelu musí být stanoveny způsoby, kterými členské státy poskytují Komisi vlastní zdroje přidělené Společenství“. (*neoficiální překlad*)

- 6 Článek 2 odst. 1 a 1a tohoto nařízení stanoví:

„1. Pro účely tohoto nařízení se nárok Společenství na vlastní zdroje uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) rozhodnutí 88/376 [...] stanoví, jakmile jsou splněny podmínky stanovené celními předpisy, které se týkají zaúčtování částky nároku a vyrozumění dlužníka.

1a. Dnem stanovení podle odstavce 1 je den zaúčtování podle celních předpisů.

[...]“ (*neoficiální překlad*)

7 Podle článku 11 nařízení č. 1552/89:

„V případě jakéhokoli zpoždění v připisování částek na účet uvedený v čl. 9 odst. 1 zaplatí dotyčný členský stát úrok vypočtený podle úrokové míry uplatňované ke dni uplynutí lhůty na peněžním trhu daného členského státu na krátkodobé operace veřejného financování zvýšené o dva procentní body. Tato úroková míra se zvyšuje o 0,25 procentního bodu za každý měsíc prodlení. Takto zvýšená sazba se použije na celou dobu prodlení.“ *(neoficiální překlad)*

8 Článek 17 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Členské státy přijmou veškerá nezbytná opatření, aby zajistily, že částky odpovídající nárokům stanoveným podle článku 2 budou poskytnuty Komisi tak, jak je stanoveno v tomto nařízení.

2. Členské státy nejsou povinny Komisi poskytnout částky odpovídající stanoveným nárokům jedině tehdy, pokud tyto částky nemohly být vybrány z důvodu vyšší moci. Kromě toho nemusí členské státy poskytnout Komisi tyto částky ve zvláštních případech, jestliže se po důkladném zhodnocení všech závažných okolností každého jednotlivého případu ukáže, že v dlouhodobém výhledu není vybrání těchto částek možné z důvodů, které nemohou být přičítány těmto členským státům. [...]“ *(neoficiální překlad)*

Nařízení (EHS) č. 2913/92

- 9 Podle čl. 204 odst. 1 a 2 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „celní kodex“):

„1. Celní dluh při dovozu vzniká:

- a) nesplněním některé povinnosti vyplývající z dočasného uskladnění zboží, které podléhá dovoznímu clu, nebo z použití z celního režimu, do něž bylo toto zboží propuštěno,

nebo

- b) nedodržením některé podmínky stanovené pro propuštění zboží do daného režimu nebo pro udělení snížené nebo nulové sazby dovozního cla z důvodu použití zboží ke zvláštním účelům,

v jiných případech, než jsou uvedeny v článku 203, pokud se nezjistí, že tyto nedostatky nemají zásadní vliv na správné provádění dočasného uskladnění nebo daného celního režimu.

2. Celní dluh vzniká buď okamžikem, kdy přestane být plněna povinnost, jejímž nesplněním celní dluh vzniká, nebo okamžikem, kdy je zboží propuštěno do daného režimu, zjistí-li se *dodatečně*, že podmínky stanovené pro přiznání snížené nebo nulové sazby dovozního cla z důvodu použití zboží ke zvláštním účelům nebyly ve skutečnosti splněny.“

¹⁰ Co se týče zaúčtování částky cla a jejího sdělení dlužníkovi, článek 217 celního kodexu stanoví:

„1. Celní orgány vypočtou výši dovozního cla nebo vývozního cla vyplývající z celního dluhu (dále jen „částku cla“), jakmile mají potřebné údaje, a zapíší ji do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů (zaúčtování).

[...]

Celní orgány nemusí po uplynutí stanovené lhůty zaúčtovat částky cla, které nebylo možno sdělit dlužníkovi v souladu s čl. 221 odst. 3.

2. Členské státy stanoví podrobná pravidla pro účtování částek cel. Tyto postupy se mohou lišit podle toho, do jaké míry [si] jsou, či nejsou celní orgány jisté s ohledem na okolnosti, za nichž vznikl celní dluh, že dotyčné částky budou zaplacený.“

11 Podle článku 218 uvedeného kodexu:

„1. Vznikne-li celní dluh přijetím celního prohlášení s návrhem na propuštění zboží do jiného celního režimu než dočasného použití s částečným osvobozením od dovozního cla nebo v důsledku jakéhokoliv jiného úkonu, který má stejné právní účinky, musí být částka odpovídající tomuto celnímu dluhu zaúčtována ihned poté, co byla vypočtena, a nejpozději druhého dne po propuštění zboží.

[...]

3. Vznikl-li celní dluh za jiných podmínek, než které jsou uvedeny v odstavci 1, je nutno odpovídající částku cla zaúčtovat do dvou dnů ode dne, kdy celní orgány mohou

a) vypočítat částku příslušného cla

a

b) určit dlužníka.“

12 Článek 220 celního kodexu stanoví:

„1. Nebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu zaúčtována v souladu s články 218 a 219 nebo byla-li zaúčtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona, zaúčtuje se částka cla, která má být vybrána nebo dovybrána, do dvou dnů ode dne, kdy se celní orgány o této situaci dověděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka (*dodatečné* zaúčtování). Tuto lhůtu lze prodloužit v souladu s článkem 219.

2. [...], *dodatečné* zaúčtování [se] neprovede, pokud

[...]

- b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení;

[...]“

13 Článek 221 tohoto kodexu stanoví:

„1. Jakmile je částka cla zaúčtována, musí být odpovídajícím postupem sdělena dlužníkovi.

[...]

3. Sdělení dlužníkovi nelze provést po uplynutí lhůty tří let ode dne vzniku celního dluhu. Avšak jestliže celní orgány nemohly určit přesnou částku cla dlužnou ze zákona následkem trestného činu, lze toto sdělení provést i po uplynutí zmíněné tříleté lhůty, pokud to platné předpisy dovolují.“

14 Článek 239 uvedeného kodexu zní následovně:

„1. Dovozní clo nebo vývozní clo lze vrátit nebo prominout i v jiných případech než podle článků 236, 237 a 238,

— které budou vymezeny postupem projednávání ve výboru,

- které vyplývají z okolností, jež nelze přičítat podvodnému jednání nebo hrubé nedbalosti zúčastněné osoby. Případy, kdy lze toto ustanovení použít, a příslušná procesní pravidla se vymezí postupem projednávání ve výboru. Vrácení či prominutí může podléhat zvláštním podmínkám.

2. Vrácení nebo prominutí cla z důvodů uvedených v odstavci 1 se povolí na základě žádosti, jež byla podána příslušnému celnímu úřadu do 12 měsíců ode dne, kdy byla dlužníkovi sdělena částka cla.

Ve výjimečných a náležitě odůvodněných případech však mohou celní orgány tuto lhůtu prodloužit.“

- ¹⁵ Článek 869 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92 (Úř. věst. L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3), ve znění nařízení Komise č. 1677/98 ze dne 29. července 1998 (Úř. věst. L 212, s. 18; Zvl. vyd. 02/09, s. 30, dále jen „nařízení č. 2454/93“) stanoví:

„Celní orgány samy rozhodnou o tom, že nevybrané clo po proclení nezaúčtují,

[...]

- b) v případech, kdy se domnívají, že podmínky uvedené v čl. 220 odst. 2 písm. b) [celního] kodexu jsou splněny, a kdy částka cla nezaúčtovaná jednomu hospodářskému subjektu v důsledku jediné chyby či omylu týkajícího se jedné nebo více vývozních či dovozních operací nedosahuje 50 000 [eur];

[...]“

¹⁶ Článek 871 první pododstavec nařízení č. 2454/93 stanoví:

„Pokud se celní orgány v jiných případech než uvedených v článku 869 domnívají, že podmínky uvedené v čl. 220 odst. 2 písm. b) [celního] kodexu jsou splněny, nebo mají v určitém případě pochybnosti o působnosti kritérií tohoto ustanovení, předloží věc Komisi, aby rozhodla postupem podle článků 872 až 876. [...]“

Skutkový základ sporu a postup před zahájením soudního řízení

¹⁷ V průběhu roku 1990 dánské celní orgány povolily jednomu podniku (dále jen „dovozci“) dovážet za účelem výroby kontejnerů určité zboží bez cla v režimu takzvaného „zvláštního použití“, který se podle hlavy II části A bodu 1 přílohy I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 256, s. 1; Zvl. vyd. 02/02, s. 382), ve znění nařízení Komise (EHS) č. 2886/89 ze dne 2. srpna 1989 (Úř. věst.

L 282, s. 1), použije pro „zboží určené k zabudování do lodí [...], za účelem jejich stavby, opravy, údržby nebo přestavby a pokud se jedná o zboží určené k vybavení nebo zařízení těchto lodí“.

- 18 Po provedení kontroly ve dnech 25. až 29. března 1996 Komise informovala dánské orgány, že povolení bezcelně dovážet tyto výrobky spočívalo na chybném výkladu použitých ustanovení, neboť dotčené kontejnery nebyly určeny k zabudování do lodí. Komise tyto orgány požádala o ukončení tohoto jejich postupu a konstatovala, že z důvodu své nedbalosti ručí za částku vlastních zdrojů, které nebyly odvedeny Společenství.
- 19 Dne 30. prosince 1997 dánské orgány informovaly dovozce o stanovisku Komise týkajícím se povolení k dovozu výrobků určených ke stavbě kontejnerů v režimu zvláštního použití, aniž by však toto stanovisko schvalovaly, a informovaly ho o tom, že od 1. ledna 1998 budou z těchto výrobků vybírat dovozní clo. Uvedené orgány nicméně souhlasily s tím, že toto povolení zůstane v platnosti i po tomto datu za podmínky, že dovozce je ochoten přijmout riziko splatnosti cla podle článku 204 celního kodexu. Dánské celní orgány rozhodly podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu neprovést dodatečné zúčtování dovozního cla dlužného k tomuto datu, aniž by se však v této souvislosti poradily s Komisí.
- 20 S účinností od 3. února 1998 dánské orgány odňaly dovozci výhodu režimu zvláštního použití, který nahradily povolením z titulu režimu takzvaného „aktivního zušlechťovacího styku“. Dovozece tak mohl pokračovat v dovozu zboží osvobozeném

od dovozního cla pro stavbu námořních kontejnerů, které byly určeny k výbavě kontejnerových plavidel, které byly následně vyváženy.

- 21 Co se týče období mezi 1. lednem a 3. únorem 1998, Komise požádala Dánské království dopisem ze dne 22. července 2004 o zaplacení částky 1 479 016 DKK, která odpovídá výši cla, od kterého byl dovozce osvobozen z titulu režimu zvláštního použití. Rozhodnutím REC 12/03 ze dne 19. května 2004 (dále jen „rozhodnutí 12/03“) dospěla Komise k závěru, že je nutno provést dodatečné zaúčtování cla, ale že dovozce může být na základě článku 239 celního kodexu osvobozen od jeho zaplacení. Jelikož během tohoto období Komise nekonstatovala žádné zavinění dánských orgánů, uvedla v dopise ze dne 21. února 2005, že Dánské království již nepovažuje za odpovědné za nezaplacení vlastních zdrojů za uvedené období.
- 22 Co se týče období mezi 1. lednem 1994 a 31. prosincem 1997, Komise požádala dánské orgány dopisem ze dne 9. listopadu 1998 o zaplacení cla, které tyto orgány měly vybrat z titulu dovozu zboží nezbytného pro stavbu kontejnerů dovozcem, tedy bez úroků o částku 18 687 475 DKK. Po výměně korespondence Komise následně zahájila řízení o nesplnění povinnosti podle článku 226 ES. Poté, co dopisem ze dne 31. ledna 2002 vyzvala Dánské království, aby jí podalo své vyjádření, zaslala dne 31. října 2002 tomuto členskému státu odůvodněné stanovisko, v němž ho vyzvala, aby přijal opatření nezbytná k tomu, aby vyhověl tomuto stanovisku ve lhůtě dvou měsíců od jeho oznámení.
- 23 Vzhledem k tomu, že Komise nebyla s odpovědí Dánského království na své odůvodněné stanovisko spokojena, podala tuto žalobu.

K žalobě*Argumentace účastníků řízení*

- ²⁴ Komise tvrdí, že Dánské království tím, že založilo osvobození dovozce od dovozního cla z titulu režimu zvláštního použití během období mezi 1. lednem 1994 a 31. prosincem 1997 na chybném výkladu právní úpravy v oblasti cel, nesplnilo svoji povinnost stanovit a poskytnout Společenství vlastní zdroje ve výši 18 687 475 DKK. V této souvislosti se odvolává na rozsudek ze dne 15. listopadu 2005, Komise v. Dánsko (C-392/02, Sb. rozh. s. I-9811).
- ²⁵ Komise zdůrazňuje, že členské státy mají povinnost stanovit vlastní zdroje Společenství, a to i když tyto pohledávky zpochybňují (rozsudek Komise v Dánsko, uvedený výše, bod 60). Dánské orgány jednaly na své riziko, když trvaly na svém výkladu režimu zvláštního použití poté, co Komise v průběhu roku 1996 tento výklad zpochybnila. Neinformovaly dovozce před 30. prosincem 1997 a nesplnily svoji povinnost stanovenou v článku 871 nařízení č. 2454/93 uvědomit Komisi, aby se vyjádřila k případnému použití čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

26 Komise připomíná, že Dánské království již nepovažuje za odpovědné za nezaplacení vlastních zdrojů za období mezi 1. lednem a 3. únorem 1998. Rozhodnutí 12/03, které se vztahuje na toto období, tedy není pro projednávanou věc relevantní.

27 Pokud jde o období mezi 1. lednem 1994 a 31. prosincem 1997, Komise má za to, že okolnosti projednávané věci se neodlišují od okolností ve výše uvedeném rozsudku Komise v. Dánsko. Zpochybňuje zejména tezi, podle níž dovozce mohl již od začátku tohoto období požívat výhod režimu aktivního zušlechťovacího styku, který vylučuje jakoukoli újmu utrpěnou Společenstvím. Komise totiž uplatňuje, že tato teze spočívá jen na čistě hypotetické úvaze a zdůrazňuje skutečnost, že podmínky zařazení do režimu aktivního zušlechťovacího styku stanovené v článcích 114 až 129 celního kodexu se značně liší od podmínek režimu zvláštního použití. Komise dodává, že v rozhodné době bylo v každém případě vyloučeno udělit se zpětnou platností povolení z titulu režimu aktivního zušlechťovacího styku. Má tedy za to, že Dánské království se za účelem vyloučení své odpovědnosti nemůže omezit na tvrzení, že dovozce mohl požívat výhod uvedeného režimu od 1. ledna 1994.

28 Dánské království přiznává, že se celní orgány opíraly o chybný výklad relevantní právní úpravy, když dovozci povolily požívat výhod režimu zvláštního použití. I přes tuto chybu má tento členský stát za to, že se projednávaná věc v jednom zásadním bodě odlišuje od věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Komise v. Dánsko. Společenství v důsledku pochybení, kterých se dopustily dánské orgány, nepřišlo o žádné zdroje, neboť dovozce v každém případě mohl požívat výhody osvobození od cla z titulu režimu aktivního zušlechťovacího styku.

- 29 Dánské království připomíná, že v uvedeném rozsudku je přezkum Soudního dvora založen na zásadě vyrovnanosti rozpočtu, podle níž musí být chybějící příjmy vyrovnány buď z jiného vlastního zdroje, nebo přizpůsobením výdajů (rozsudek Komise v. Dánsko, uvedený výše, bod 54). V projednávaném případě přitom nebyla tato vyrovnanost dotčena, což uznala i sama Komise. Zejména rozhodnutí 12/03 svědčí o tom, že Společenství neutrpělo žádnou újmu, a to ani v období mezi 1. lednem a 3. únorem 1998, ani v období mezi 1. lednem 1994 a 31. prosincem 1997.
- 30 Dánské království uplatňuje, že dovozce požádal v průběhu roku 1990 o uplatnění režimu aktivního zušlechťovacího styku, jehož podmínky splňoval. Celní orgány ho poté na základě chybného výkladu relevantní právní úpravy vyzvaly, aby požádal o uplatnění režimu zvláštního použití. I když se režimy zvláštního použití a aktivního zušlechťovacího styku liší, podle tohoto členského státu to nic nemění na tom, že dovozce zůstává osvobozen od cla.
- 31 Dánské království má za těchto okolností za to, že neporušilo své povinnosti, protože pochybení, kterého se dopustily celní orgány zůstalo bez dopadu na rozpočet Společenství.

Závěry Soudního dvora

- 32 Členské státy jsou povinny stanovit nárok Společenství na vlastní zdroje, jakmile mají celní orgány k dispozici potřebné údaje, a tudíž mohou vypočítat částku cla vyplývající z celního dluhu a určit dlužníka, bez ohledu na to, zda jsou splněna

kritéria pro použití čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, a zda se tedy může provést dodatečné zaúčtování a vybrání dotyčného cla, či nikoliv. Za těchto podmínek členský stát, který nestanoví nárok Společenství na vlastní zdroje a neposkytne odpovídající částku Komisi, aniž by byla splněna některá z podmínek stanovených v čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1552/89, nesplnil své povinnosti vyplývající z práva Společenství, a zejména z článků 2 a 8 rozhodnutí 94/728. (rozsudek Komise v. Dánsko, uvedený výše, bod 68).

33 V projednávaném případě je nesporné, že dánské orgány z důvodu jim přiřitatelné chyby opomněly vybrat dovozní clo dlužné za období mezi 1. lednem 1994 a 31. prosincem 1997. Tato chyba je vedla k neprovedení zaúčtování uvedených cel a k neprovedení dodatečného výběru těchto cel podle ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

34 V rozsahu, ve kterém se tak dodatečně ukázalo, že jedna z podmínek stanovených pro použití režimu zvláštního použití nebyla splněna, stanoví čl. 204 odst. 2 celního kodexu vznik celního dluhu dovozce k okamžiku, kdy bylo zboží propuštěno do daného režimu. Poté, co bylo s účinností k 31. prosinci 1997 vzato zpět povolení, které mu bylo uděleno v průběhu roku 1990 pro uvedený režim, nemohl dovozce zpětně získat povolení pro režim aktivního zušlechťovacího styku. Otázka, zda tento podnik mohl v roce 1990 splnit podmínky vyžadované pro získání povolení pro posledně uvedený režim a v případě, že by tomu tak bylo, zda by Společenství v případě neexistence jakéhokoliv narušení svých finančních zájmů mělo nárok na poskytnutí vlastních zdrojů, proto není relevantní.

- 35 V tomto ohledu je nutno v každém případě připomenout, že nedodržení povinnosti uložené pravidlem práva Společenství zakládá samo o sobě nesplnění povinnosti a že závěr, že toto nedodržení nezpůsobilo negativní následky, není relevantní (rozsudky ze dne 11. dubna 1978, Komise v. Nizozemsko, 95/77, Recueil, s. 863, bod 13; ze dne 27. listopadu 1990, Komise v. Itálie, C-209/88, Recueil, s. I-4313, bod 14, a ze dne 1. února 2001, Komise v. Francie, C-333/99, Recueil, s. I-1025, bod 37).
- 36 Pokud jde o článek 10 ES, kterého se Komise rovněž dovolává, není namístě konstatovat nesplnění obecných povinností obsažených v ustanoveních tohoto článku, které by se lišilo od zjištěného nesplnění specifitějších povinností Společenství, jimiž bylo Dánské království vázáno zejména na základě článků 2 a 8 rozhodnutí 94/728.
- 37 Je tedy třeba určit, že Dánské království tím, že neposkytlo Komisi vlastní zdroje ve výši 18 687 475 DKK zvýšené o úroky z prodlení počítané ode dne 27. července 2000, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z práva Společenství, zejména z článků 2 a 8 rozhodnutí 94/728.

K nákladům řízení

- 38 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Dánské království nemělo ve věci úspěch, je namístě posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) Dánské království tím, že neposkytlo Komisi Evropských společenství vlastní zdroje ve výši 18 687 475 DKK zvýšené o úroky z prodlení počítané ode dne 27. července 2000, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z práva Společenství, zejména z článků 2 a 8 rozhodnutí Rady 94/728/ES, Euratom ze dne 31. října 1994 o systému vlastních zdrojů Evropských společenství.**

- 2) Dánskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.